

Nr. 13 og 14.

15. Juli 1906.

22. Aarg.

Mødet i Koncertpalæet

den 26de Juni 1906.

Tirsdag d. 26. Juni afholdt Dansk Kvindesamfund et meget stærkt besøgt Møde i Koncertpalæet i København. Vi giver nedenfor et stenografisk Referat af dette Møde.

Frk. *Helene Berg*: Paa Dansk Kvindesamfunds Vegne skal jeg tillade mig at byde Forsamlingen velkommen. De sidste Sædelighedsforbrydelser har fremkaldt en stærk Bevægelse i vort Land. Det er vort Ønske, at dette Møde bl. a. maa bidrage til at lede denne Bevægelse ind i den rigtige Retning.

Til Mødets Dirigent tillader vi os at foreslå Hr. Overretssagfører *Munch-Petersen*.

Denne takkede for Valget og gav efterhaanden Ordet til de følgende Talere:

Frk. *Helene Berg*: Da jeg for nogle Aar siden var i Norge, hændte det mig en Dag, da jeg gik henad en øde Vej, at jeg standsedes af et Syn, som staa brændt ind i min Erindring. Paa en graa Klippeblok, som laa i Nærheden af et lille fattigt Hus, sad en ung Pige — graa og ubevægelig som den Sten, hun havde under sig og ligesom vokset sammen med den; hendes Hænder hvilede slapt i hendes Skød, hendes Ansigt var gustent, hendes hele Skikkelse sammen-sunket og ligesom visnet, og i hendes Øjne, der stirrede stift frem for sig, var der et ubeskriveligt Udtryk af undrende Rædsel. Hun mærkede ikke, at jeg standsede og saa paa hende, og hun ænsede det ikke, da jeg talte til hende; det, hun havde faaet at grunde paa, var aabenbart af en saadan Art, at det slugte alle hendes Tanker og Fornemmelser og gjorde hende

blind og døv og følelsesløs for alt, hvad der foregik omkring hende.

I det lille Hus, som var hendes Hjem, fik jeg Forklaringen; hendes Mor fortalte mig sin Datters Skæbne.

Hun var som Barn — som 7-8 Aars lille Pige — bleven voldtaget, og „siden den Gang har hun været saadan som hun nu er“, sagde Moderen; „hun gør ingen Fortræd, men hun gør heller ingen Gavn; hun sidder altid derude paa Stenen og stirrer frem for sig; det er lige netop, vi kan faa hende ind om Natten, og naar Vejret er altfor slemt; hun taler aldrig, og naar vi andre taler til hende, svarer hun ikke; det er ligesom, hun er død for os“.

Det, der var overgaaet hende, havde som med et Slag standset Livet i hende.

Denne unge Pige er bleven mig et Udtryk for, hvad de Børn lider, der bliver Offer for en lignende Forbrydelse som den, der ødelagde hendes Liv; de Børn, hvis værgeløse Svaghed, hvis uudviklede Legemer, hvis barnlige Troskyldighed ikke formaaede at beskytte dem imod degenererede eller slette Mænds perverse Tilbøjeligheder eller utøjlede Driftsliv.

Da jeg foreslog Dansk Kvindesamfund at afholde dette Møde, var det ikke alene eller særlig, fordi mit Sind som andres var sat i Bevægelse ved Mordet paa den lille Pige i Aarhus; men det, der mest drev mig, var Bevidstheden om de mange Børn, som mellem Aar og Dag bliver voldtaget og faar Lov til at leve; thi det synes mig, at den lille myrdede Piges Skæbne trods alt er mindre frygtelig end deres, som maa slæbe sig igennem Livet med et forkroblet Legeme eller en forkroblet Sjæl eller begge Dele paa Grund af den Vold, der er øvet imod dem.